

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. B. K.** bývajúcemu na R., B. proti žalovanému **N., s. r. o.**, so sídlom na H., B., o zaplatenie **10 306,35 € (310.489,- Sk)**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 12 C 172/2004, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu z 29. septembra 2009, č. k. 7 Co 30/2009-133 a o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2010, č. k. 7 Co 85/2010-175 takto

r o z h o d o l :

1. Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu z 30. apríla 2010, č. k. 7 Co 85/2010-175 **o d m i e t a.**
2. Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu z 29. septembra 2009, č. k. 7 Co 30/2009-133 **z a s t a v u j e.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 20. novembra 2008, č. k. 12 C 172/2004-125 zastavil konanie o zaplatenie 310.489,- Sk (10306,35 euro) z dôvodu, že žalobca vzal návrh na začatie konania v celom rozsahu späť, žalobcovi vrátil súdny poplatok v sume 300,- Sk a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Na základe odvolania žalovaného v časti týkajúcej sa trov konania Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. septembra 2009, č. k. 7 Co 30/2009-133 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 552,88 euro do troch dní a žalovanému nepriznal náhradu trov konania

Proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal žalobca dovolanie, z dôvodu, že je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že pokiaľ mu zákon umožňuje vziať návrh pred prvým pojednávaním späť, nemôže ísť o jeho zavinenie pri náhrade trov konania. Krajskému súdu vytýkal, že neúplne zistil skutkový stav, keď rozhodol bez jeho vyjadrenia k veci, a že priznal žalovanému náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že bol oslobodený od platenia súdneho poplatku za návrh na začatie konania v 90 % (trovy konania mali byť priznané iba v 1/10). Súčasne s dovolaním požiadal žalobca súd o oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie a ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Súd prvého stupňa uznesením zo 17. februára 2010, č. k. 12 C 172/2004-160 nepriznal žalobcovi oslobodenie od platenia súdneho poplatku za dovolanie a zamietol aj jeho návrh na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. apríla 2010, č. k. 7 Co 85/2010-175, na odvolanie dovolateľa, uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Aj proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalobca dovolanie, ktorého dôvody boli obsahovo totožné s dôvodmi dovolania smerujúcemu proti skôr citovanému uzneseniu odvolacieho súdu. Navyše dodal iba skutočnosť, že odvolanie žalovaného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 C 172/2004-112 z 20. novembra 2008 bolo podané oneskorene.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolania podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či tieto opravné prostriedky smerujú proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o nepriznaní oslobodenia navrhovateľovi od súdnych poplatkov a zamietnutí návrhu na

ustanovenie zástupcu z radov advokátov, má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 písm. a/ a b/ prvá veta O. s. p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie patriace do niektorej z kategórii potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.. Keďže napadnutým je také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., proti ktorým je dovolanie prípustné, nemožno prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania vyvodit' z týchto ustanovení.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., zaoberal sa dovolací súd i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z takýchto väd (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolací súd existenciu takejto vady nezistil a ani sám navrhovateľ netvrdil, že by konanie v tejto právnej veci bolo postihnuté vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Z hľadiska prieskumu dovolacieho súdu čo do existencie dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. treba uviesť, že Občiansky súdny poriadok dáva odňatie možnosti pred súdom konať výslovne do súvislosti s faktickým procesným postupom súdu, nie s jeho právnym posúdením určitej otázky (vrátane otázky splnenia podmienok pre oslobodenie od súdneho poplatku). Pokiaľ by sa aj prípadne súd pri rozhodovaní (posudzovaní tejto otázky) dopustil omylu v aplikácii práva, mal by jeho postup za následok (len) nesprávne rozhodnutie, nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť

vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci, ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Zároveň je na tomto mieste potrebné uviesť, že aj pokiaľ by súdy svoje rozhodnutie založili na nesprávnych skutkových zisteniach, ani to neznamená procesnú vadu konania v zmysle § 237 O. s. p.. Nesprávne skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. a teda nezakladá prípustnosť dovolania.

Pretože prípustnosť dovolania v tomto prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Pokiaľ ide o dovolanie žalobcu proti vyššie citovanému zastavujúcemu uzneseniu dovolací súd dospel k záveru, že jeho preskúmaniu bráni procesná prekážka. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ nemá právnické vzdelanie a súd prvého stupňa mu pre dovolacie neustanovil zástupcu z radov advokátov. Súd po tom, čo odvolací súd potvrdil rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku za dovolanie a zamietnutí návrhu na ustanovenie zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konania písomne poučil dovolateľa (doručené 21. júna 2010), aby v lehote siedmych dní doručil súdu plnú moc udelenú advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní, inak dovolací súd pre uvedený nedostatok konanie o dovolaní zastaví.

Dovolateľ túto výzvu však nerešpektoval a v stanovenej lehote a ani doposiaľ nedostatok svojho kvalifikovaného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní neodstránil.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 2 O. s. p. ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Nedostatok právneho zastúpenia dovolateľa advokátom podľa § 241 ods. 1 druhá veta O. s. p. je odstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Pokiaľ však dovolateľ napriek poučeniu podľa § 241 ods. 1 O. s. p. o povinnom právnom zastúpení v dovolacom konaní uvedený procesný nedostatok neodstránil (nepredložil plnomocenstvo pre advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní), tak svojim procesným postupom spôsobil, že v dovolacom konaní pre tento nedostatok nie je možné pokračovať a dovolacie konanie treba zastaviť podľa § 243c v spojení s § 104 ods. 2 O. s. p..

Vzhľadom na uvedený nedostatok podmienky dovolacieho konania, ktorý pre nečinnosť dovolateľa zostal neodstránený, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2009, č. k. 7 Co 30/2009-133 zastavil. So zreteľom na zastavenie dovolacieho konania nezaoberal sa otázkou procesnej prípustnosti dovolania (ani vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30 . júla 2010

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Hrčková Marta